

Райна.

Що думашь? Тъ ще си дойдѣтъ?

Боянъ.

Да, тѣ си идѣтъ. — По-закусай си сега, чядо, какво-то е далъ Господь, и ся успокой. А азъ да отидѣ да ся научѣмъ за тѣхно-то дохождане [отива].

ЯВЛЕНИЕ III.

Райна (сама).

О, Боже, мой-тѣ братя ще си дойдѣтъ. Колко ще ся зарадвамъ азъ като си ги видѣмъ. Тогазъ убійци-тѣ на тейка ни трѣбва да бѣгатъ. Коропата принадлежи на братя-та ми. Азъ ще имъ прикажѣмъ всичко. Съ тѣхъ азъ ще ся утѣшимъ. — О Боже мильй, помогни ми, помогни да си видѣмъ миль-тѣ мои братя! (оглядва ся на изображеніе). Това е мила-та ми майчица, а това съмъ азъ! ... О, каквы честити дни сѣ были по мое-то дѣтинство! ... И азъ съмъ имала майкѣ на свѣта да мя е обичяла и милвала. Сега останѣла сираче, трѣбваше да бѣгамъ отъ бащини си палаты и да търсѣмъ при-бѣжище въ тѣмъ пустынімъ! ... До кога ли, Боже, това теглило! ... (задрѣива).

(Боянъ довежда Неда и си отива).

ЯВЛЕНИЕ IV.

Райна, Неда.

Неда [цалува ракъ на Райнъ].